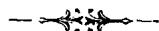

առասպելին՝ կը հսկէ մարդկանց քով, եւ կը զարթուցանէ. երբ օձ մը մտենայ:

Վ. Այս անական պատկեները քնով չվերջացնելու. համար՝ վերջերս մեր տեսած մէկ այլարանութիւնը դնենք: Զեռք մը վառ լաս մը բռնած, դրան բացին շուրջը մէղուկեր կը րզզան. այն միջցին պիծակ մը ձեռքը կը խայթէ, պատկերս տակ գրաւած է.

Թէւ մէղելը թւեփներն պրէ,
Մարմնն ու ըղեղիկը ճայթեցնէ,
Լսոը կը ֆայ լսու:
Եւ թէնու քինախնդիր պիծակը զիս խայթէ,
Զեմ թողուր լսու:

ՅԻՌՈՒԽԵՆ ԽՐէՇՈՒՐԴՔ

Առ երջանիկ ամսւանութիւն երկուք
հարկաոր են. սէր եւ բանաւորութիւն:

*

Մարդուս երջանկութիւնն ի լիու-
թեան սրտի կը կայանայ:

*

Զքապարտութիւնն օժ մըն է, ովն ուր
իր խածուածովն միշտ ամնէն բարի
եւ ամնէն ազնի բանը կը թունաւորէ:

*

Փնտոէ անհասանելի զաղափարա-
կանը՝ որչափ կ'ուզես. բայց ծեռքը եր-
կրնցար իրականին՝ որ բեզի մօտիկ է:

*

Անմարդիւնն նպատակ եւ անզիր
մատեան մըն է, որուն մէջ բարի կատ
շար խորհուրդները — առաքինութիւնը
կամ միլութիւնը — անշնչն նշանագրովը
կ'արձանագրուին:

*

Ամէն բարոյական զործոյն՝ միտրը
մրագ բռնած եւ մատնացոյց առջեւէն կը
բալէ:

*

Բարի կինն իր ամիւնոյն տեսա-
նելի պահապան հրեշտակն է:

Հ. Ռ. Պ.

ՈՂՅՈՒՆ ԷՒ ՏԻՎ

(A. Grün).

Անշափելի, անվերջ ծգուած,
Ծոյուն, անդորր ու տիրազգած
Կեցած առջեւս ես այս պահուն
Ո՛վ հինաւորց սուրբ ծովզ անհուն:

Եւ ողջունեմ զբեզ արտասուօք,
Լոկ որպասի զոյէ մնրմիք,
Դերեզմաննոց երգ տիրազըն
Ողջոյն տայ իսր սիրած շիրմին:

Զի միծ, խաղաղ զերեզմաննոց
ես, մնդարձակ զամբան մի զոց,
Եւ որշափ կենակ, բանի յոյսեր
Ես ցուրտ ճածկիդ ննքեւ սրողեր:

Բնաւ չես պահեր անոնց համար
Խաչ յուշարար, անշուք մի բար,
Լոկ ափերուէ վրայ ողբազին
Ծրջի շիրիմ՝ լքեալ հոգին:

Կամ ողջունեմ զբեզ բերկանքով,
Զոր լոկ կ'ազդէ նոգի անխոռով,
Երբ լայնասփիլու հարուտ պարտէզ
Խըր աշերուն պարզուի ի տես:

Զի ես ստուգի պարտէզ մ'անյաւ,
Անը մի սիրոն, ատոք անքաւ,
Ազնիւ ծիլեր, գանձեր առատ,
Ժածկէ ալիքը թիգեղառատ:

Նման զրախտի լուրջ մարգերուն
Է բոլ երեսդ հարթ, դալարոն,
Բուստ, մարզարիտ՝ մայրիք կը կինն
Են այն ծաղկունք որ բեզ ծաղկին:

Բնէսէս պարտէզ մ'անխօս շշիկը՝
Սահին նաւեր վրայէդ մնչիկ,
Գանձոց միջերք բերեն տանին,
Ողջամբ յուսով կու զան մեկնին:

Հ. Ա. Պ.

